

מרסיסי רימון ברגליו, המשיך להילחם עד שהתמוטט מאיבוד דם. בבית-החולים, מצר או בגופו גם רסיסים מפגיעה קודמת, ש- הוא אף לא חש בהם.

דתי

בפלמ"ח

כ אשר החלה ההפוגה, פורקה פלר גתו של גורודיש. החלו בהקמת צה"ל, על כל הכרוך בוה. בעיני שמואל הדבר לא מצא-חן. הוא לא אהב את המשמעת, ההצדעות והנוהלים. הוא חיכה בקוצר-רוח לגמר המלחמה, לשיתרוורו. בינתיים, מצא לו מיפלט בפלמ"ח. הוא היה החייל הדתי היחידי בגדוד. כאשר היו יוצאים לפעור לה — נסע בשבתות וחגים, עם כולם. אור למ לחופשה הביתה — וחופשות ניטנו אז אחת לכמה חודשים — היה הולך רגלי, אם החופשה יצאה בשבת.

הוא המשיך גם לשמור על כשרות ב' תנאים הקשים ביותר. האוכל היחידי שבא אל פיו היה לחם וסרדינים.

קרבות לטרון, הקסטל: קורס מ"כים נטעע עלידי בחירתו לכוה של חיי לים מובחרים. המשימה: כיבוש נתיב ה"ה והרטרטוב. בלי לסיים את הקורס, קיבל את הפיקוד על כיתה של חברי השומר הצעיר. נילחם איתה בהרי יהודה. לקראת סוף מלחמת השחרור היה סמל מחלקת ירד להיתארגנות במחנה-ישראל שליד לוד, משם יוצא הוא למיבצע עיון. בהסתערות על צומת רפיח ניפגע המפ" קד. גורודיש לקח את הפיקוד על ה מחלקת יוצא אל האויב בזחילה — אך לא לפני שביקש לעשות זאת לבדו.

מפקד

מפחיד

א זלם האיש שהפך לקורבן המפורר סם ביותר של מלחמת יום-הכיפורים היה בעל תכונות נוספות שהפכו אותו לקורבן אידיאלי.

יכול אדם להיות זאב בודד — ואיליל המיליונים. גורודיש היה שנוא המיליונים. מכל אלופי צה"ל, ספק אם היה אחד בלתי פופולארי יותר ממנו. בלתי פופולארי בין חבריו, ואף יותר מכך — בין אנשיו.

סרו

גורודיש (במשקפי שמש, ב' מרכז התמונה) בין אנשיו, כ' סרו, באותה תקופה היה מפקד פלוגת האי.א.מ.איקסים הראשונה של צה"ל.

אמנם אף שזנאו הקיצוניים ביותר לא הכחישו את מעלותיו והישגיו היוצאים מהכלל. אולם הכרה בתכונותיו החיוביות לא הפכה אותו לאהוד יותר. הוא נשאר מפחיד, יוצר מתח.

מעטים מאוד האנשים המסוגלים לעבוד איתו. גונן דורש שלמות. הוא אינו מס' תפק בביצוע מצויין. כל זמן שהוא עצמו מסוגל לעמוד בדרישותיו — הוא סבור שגם האחרים חייבים בכך.

הוא מסוגל להפסיק אדם בפסקנות ב' אמצע המשפט, לבקשו לקצר בדבריו ללא גינונים של נימוס. הוא חסר-סבלנות, פור גע בסובבים אותו. יוצר סביבו מתח בלתי נסבל. גם קפדנותו הקיצונית, אף ב' פרטים הקטנים ביותר, מרתיעה רבים, עושת אותו לבלתי אהוד. גונן עצמו מכיר בכך. כמוכן: "אני יודע שכמעט כולם יסכימו לשתות איתי כוס תה — אבל

בין המחנות

גורודיש, בהיותו מפקד חטיבה 7 המהוללת, מארח את הרמטכ"ל חיים בר-לב ושר הביטחון משה דיין בעת תרגיל, כיום, ניצבים

דברים אחרים, בזמנים של לחץ, זה קשה יותר."

שיעור

במישמעת

א ונן אינו מהסס להגיד לאדם בפניו את שהוא חושב עליו. יחד עם זה, אותם מעטים המסוגלים לעבוד עימו מעריכים אותו בצורה קיצונית — בדיוק כמו שהשנאה כלפיו היא קיצונית. חיילים הנתונים לפיקודו אמרו לא פעם כי אחרי גונן ילכו באש ובמים בשעת קרב. בשעת שלום — שאני: אז הוא אסון בעיניהם. לדעת גונן, שום שיקול של אהדה ופיר פולריות לא יכול לבוא במקום הקפדה קיצונית על מישמעת. מישמעת, לדעתו, היא נפש הצבא. היא המאפשרת לחיילים לעמוד בתנאי לחץ של עייפות, קור, רעב, ואש — ולנצח.

גורודיש למד על בשרו את ערך ה' מישמעת הצבאית, לאחר הקרב על צומת רפיח, במלחמת העצמאות — קרב בו נא' לץ לסגת.

כמפקד, הורה אז לאחד החיילים לסחוב ארגו רימונים. החייל סירב, וכן החיילים האחרים. הם היו עייפים ומריינפש. גורודיש לא אמר מילה, סחב בעצמו את ארגו הרימונים.

הוא אינו נהנה מהעובדה שאינו אהוד על חיילים רבים. אדרבה, הוא ידוע כי מפקד הדואג לאנשיו בצורה קיצונית — כדרכו, עד אחרון הפרטים. הוא יכול ל' הקפיד שחייל יעמוד דום בפני סמל ה' מחלקה — ובאותו זמן להכניס את הסמל לכלא על שקרא לחייל אידיוט.

בהיותו מפקד אוגדה בצפון, נחת על צה"ל החורף הראשון שלו בחרמון. ה' לבוש היה בלתי-מתאים, והקור היכה ב' חיילים. גונן דאג להביא לכל חייל מע' רכת בגדים מלאה, עבר לכל אורך הקו,

אל"ת גורודיש בחצר ביתו באש" קלון, באחת משעות הפנאי הנדירות שלו. בעת ההיא היה מח"ט 7.

ועד לחרמון, בדק אישית את כל היחידות בנושא ההתגוננות מפני הקור.

מהיר

חימה

א וא יהודי מהיר חימה, שאין כל אפי' שרות לקבל אצלו פרוטקציה. הוא שונא פוליטיקה, ואין לו כרטיס חבר

שני אורחיו אלה בראש מחנות נפרדים, העומדים מנגד: דיין עומד בראש מחנה יריבו, היה זה שהדיח אותו. בר-לב עומד בראש מחנה ידידו לשעבר, שמיהרו לנטוש אותו, לא חשו לעזרה.

יוצא-הדופן — שהוגבר גם עלידי עובדת אי-היותו יליד הארץ — בלט שבעתיים על רקע הישגיו הצבאיים המזהירים. שמוליק נולד בוויילנה, ב'1930, אח ל' שני אחים ולשתי אחיות. מישפחתו, דתית אדוקה, עלתה לארץ ב'1933, והתגוררה בירושלים.

הוא התחיל ללמוד בחדר. לאחר שנים מיספר עבר לשיבת. את תלמוד-התורה למד בישיבת עץ-החיים, ואחר כך במרכז הרב. אולם הוא לא ויתר על לימודים כלליים.

סמוע גורודיש מעביר תדרין אחרון למפקדי הכוח היוצא לבצע את פעולת התגמול בסמוע. גורודיש התפרסם בצה"ל כקפזן גדול, המעניק את מלוא תשומת ליבו אף לפרט הקטן ביותר. בעיקר מקפיד גורודיש על המשמעת של חייליו.

בשעות הערב, לאחר שעות של לימוד מייגע בישיבה, הלך ללמוד בבית-ספר תיכון. בן 13 הצטרף להגנה, ב'1947, בגיל 17, נשלח כחייל במחלקה דתית, להגנה על גוש עציון.

מזלו שיחק לו: הוא יצא מגוש-עציון בשירתה האחרונה לפני המצור. לא היתה זו הפעם היחידה שמזלו ה' מופלא עמד לו: מגוש-עציון עבר לעיר העתיקה. זמן מה לאחר מכן יצא לאזכרת אביו. יום לאחר מכן החל המצור על ה' עיר העתיקה. בפעם שנייה — ניצל. כאשר פורק הפלמ"ח, חשב שמואל על שיחרורו, האריך את שרותו בשלושה חוד' דשים בלבד. על צעד זה חזר שנים רבות. הוא ביקש לעבור לשריון. ביולי '49 נשלח לקורס קצינים. שנמשך שנה שלמה. כשליש ביחידה הוא הכיר את רינה ש' הפכה רעייתו לחיים.

מטוראי

למח"ט

ש לזשת החודשים התמשכו והת' משכו. הוא החל בונה את תורת הדרכת השריון. זמן מה לאחר מכן, נת' מנה מ"ם ראשון של האי-אמ-איקסים, ומפקד קורס קציני שריון. על ברכיו למ' דו את תורת השריון המח"טים שניהלו את קרבות מלחמת יום הכיפורים. קודם למלחמת סיני התמנה למ"פ טנ' קים בפלוגת התיקה. את מלחמת קדש עשה עם חטיבה 7. באבו-עגילה נפצע קשה ביד, סירב להיתפנות. הוא המשיך (חמש' בעמוד 22)